
HOCHSTEIN TAMÁS KÉSEI

... Nem is tudom azokat az embereket megérteni, akik nem alkotnak semmit. Tehát ha valamit csinálsz, akkor tulajdonképpen saját magad egy darabja elvisz más emberekhez, és nekem nagyon fontos, hogy valami, amit mi csináltunk, minden nap a tulajdonos kezébe kerül, és ez közel hoz minket egymáshoz valahogyan. Lehet, hogy ez a lét kiterjesztése, lehet?...

Hogy te miket nem mondasz...

Hát... Én parasztcsaládban születtem, és amióta tudtam, hogy van puska, meg ló meg kés, azóta ez engem mindig érdekelt. Amikor nagyapámmal vásárba mentünk hízónak valót vásárolni, én mindig zsebkést kaptam tőle, amit annak rendje és módja szerint egy-két hónapon belül lovaglás közben el is vesztettem, nagyapám úgy mondta: *elvetted a határban...* úgy értette, hogy elvettem, hát ha kikel és majd kések állnak ki a földből mindenfelé...

Érettségiztem, sportol-

tam, aztán úgy volt, hogy rendőrtiszt leszek, de Isten velem volt akkor is és nem sodort arra az oldalra, úgyhogy végül is elmentem hivatásos vadásznak Somogyba. Ott hamar kített

a becsület, mert túl fiatal voltam és túl sok mindent észrevettem. Végül is visszakerültem Soroksárra és huszonegy évesen ott lettem a vadásztársaság fővadásza.

Azt a mindenit...

Mindegy. Sok minden történt... Olyan ez, mintha egy felsőbb gépezet irányítaná minden lépésemet... és én csak végrehajtanám a parancsot...

És a kések?

Én mindig késmániás voltam. Külföldön az utolsó fityingemért is kést vettem, amikor mások táskaszámra hurcolták haza az éppen divatos kacatokat. Az első késeket gyorsacélból csináltam, aztán a vadásztársaságban megismerkedtem valakivel, akitől kaptam egy *igazi* kést. Az a régi, maratott francia penge indított el afelé, hogy ilyeneket próbáljak készíteni. Hét évig kísérleteztem vele, mint a népmesében... Nem tudtam semmit, rozsdamentes acélba próbáltam maratni szénacél-technikával, elkövettem minden marhaságot. Aztán véletlenek sorozata révén a kezembe került egy recept, amit emlékezetből, fonetikusán írt le egy németül nem tudó öregember *németül*... Olyan anyagok voltak benne, mint pisztáciaolaj...

Aztán lassan sikerülni kezdtek ezek a maratások. A rajzokat is én készítem, az anyagokat én válogatom, mármint a nyélhez használt anyagokat. Fosszilis mammutagyar, zsiráfcsont, varacsos disznó agyara, kafferbivalyhomlokpáncél, trópusi fák, agancsok, szarvak – ezekkel öröm dolgozni, és látszik is rajtuk, hogy nemes anyagok. A kések tokját is ki kell találni, mindegyikhez a neki va-

lót. Itt is vannak különleges anyagok: rájabőr, cápabőr, struccbőr, kígyó meg gyík. De a lényeg, amit

nem szabad soha szem elől téveszteni, hogy a kés szerszám. A kézbe kell simulnia, erősnek, tartósnak kell lennie, hosszú évtizedekig jól kell szolgálnia a tulajdonosát. Nem lehet a valóságtól elrugaskodott darabokat csinálni. Ez nem öncélú művészkedés. Akkor dolgoztunk jól, ha a tulajdonos megérzi, hogy nincs nála a kése, hogy valamit otthon felejtett.

